

Folketingets Sundheds- og Ældreudvalg

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 33 92 93 00
sim@sim.dk
www.sim.dk

Sagsnr.
2016 - 7884

Folketingets Sundheds- og Ældreudvalg har d. 25. oktober 2016 stillet følgende spørgsmål nr. 98 (alm. del) til social- og indenrigsministeren, som hermed besvares.

Doknr.
407938

Spørgsmål nr. 98:

Dato
18-11-2016

”Vil ministrene redegøre for, hvilke kommunale tiltag og tilbud der findes til børn og unge uden diagnoser, der mistrives, og agter ministrene at tage initiativer for at forbedre tilbuddene til disse børn og unge?”

Svar:

Børn og unge uden diagnoser, der mistrives, er et begreb, som kan dække over rigtig mange forskellige typer af udfordringer, og mistrivsel kan dermed også have mange årsager og udtryk for det enkelte barn eller den enkelte unge. Således kan alle de kommunale tilbud på det sociale område målrettet børn og unge siges at rette sig mod mistrivsel. Samtidig er diagnoser ikke en betingelse for hjælpen på det sociale område. Jeg mener derfor ikke, at der meningsfyldt kan redegøres for kommunale tiltag og tilbud til ”børn og unge uden diagnoser, der mistrives”.

Jeg vil i stedet oplyse om de generelle regler på det sociale område.

Kommunerne skal som led i det tidlige forebyggende arbejde sørge for, at både forældre, børn og unge kan få gratis familieorienteret rådgivning til løsning af vanskeligheder i familien. Rådgivningen skal også tilbydes som et anonymt og åbent tilbud.

Efter servicelovens § 11 skal kommunerne tilbyde en forebyggende indsats til barnet eller den unge, når denne form for indsat kan imødekomme barnets eller den unges behov. De forebyggende indsatser, som kommunerne kan iværksætte, kan fx være konsulentbistand, der også kan ydes som familierettede indsatser, netværks- eller samtalegrupper eller andre indsatser, der har til formål at forebygge barnets, den unges eller familiens vanskeligheder.

Hjælp efter servicelovens § 11 kan iværksættes uden forudgående børnefaglig undersøgelse, da formålet med bestemmelsen netop er at forebygge, at problemerne vokser sig så store, at det bliver nødvendigt at iværksætte en mere indgribende foranstaltning.

Hvis et barn eller en ung antages at have et mere omfattende behov for støtte, har kommunen pligt til at sikre, at der iværksættes en børnefaglig undersøgelse af barnets eller den unges forhold efter reglerne i servicelovens § 50. Undersøgelsen har til formål at afdække barnets og familiens ressourcer såvel som problemer, og undersøgelsen skal som udgangspunkt være afsluttet, før der ydes særlig støtte.

Hvis det på baggrund af den børnefaglige undersøgelse vurderes, at barnet eller den unge har behov for særlig støtte, skal kommunen iværksætte de nødvendige foran-

støtninger efter servicelovens § 52 om særlig støtte. Særlig støtte kan fx være støtte i form af familiebehandling eller behandling af barnets eller den unges problemer, eller anden hjælp, der har til formål at yde rådgivning, behandling, og praktisk og pædagogisk støtte.

I forhold til den del af spørgsmålet, som omhandler, hvilke initiativer regeringen vil tage for at forbedre tilbuddene til børn og unge, kan jeg oplyse, at regeringen har som målsætning, at der i socialpolitikken fokuseres på løsninger og redskaber, der gør en reel forskel, og at regeringen vil arbejde for dette, bl.a. i regi af satspuljeforhandlingerne. Konkret kan jeg oplyse, at det i forhandlingerne om satspuljen for 2017-20 blev aftalt at afsætte en ramme på 183,8 mio. kr. til at understøtte en mere vidensbaseret social indsats gennem udvikling, afprøvning, udbredelse og forankring af virksomme metoder og lovende praksis på børneområdet.

Med venlig hilsen
Karen Ellemann